

še Maribor nikdar ni imel toliko ljudi po ulicah in trgovih, kor ta dva dneva. Tudi iz Gradca so nam pomagali nekteri višji slovenski gospodje, p. dr. Robič, dr. Muršec itd. sve-tečnost povekšati. Ulične okna so bile, kodar smo hodili, s cveticami, kipovi ter pogrinali zadosti čedno ozaljšane razve nekterih. — Do vrat stolne crkve prišedši je vladika crkveni ključ sprejel in potem veličansto stopal k oltarju, kder bode odšle bogoslovce posvečeval in je pošiljal po lokah in hribih domačih, da širijo nauk Rešnikov in ljudstvo učijo v vsem kar jim je koristno in potrebno; ondi je zapel Bogu hvalo, da je težko delo srečno dognano. Po zahvalnici je čast. gospod župnik sloveče župe v Mariboru pozdravil la-tinski govore višjega pastirja v imenu duhovništva in vseh novih vladiščanov, vladika pa prvokrat z novega vladiškega prestola duhovništvu razkrivši tudi želje, namene in naro-čila, ki je naj spolnjujo. Potem je sam prvokrat stopivši na govorišče svojo novo sosesko nagovoril prav iskreno in goreče. Po propovedi je tudi veliko mešo prepeval. Potle so ga duhovniki v poslopje sprevodili, se mu priklonili po-korščino mu obečavši in pri tej priliki sta zastopnika naša mu podarila v imenu podravske in pomurske Slovencev pozdrav, ki je zdolej natisnjen. Tako je bila dokončana pre-imenitna svetečnost, po kateri smo dolgo in dolgo let hlepeli. Vse duhovnike so pogostili nekaj v vladikovem poslopji, nekaj v semenišči, kjer se je itak samo po nemškem na-pijalo, čeravno so sami domači gospodje bili; skoro bi nas tega slobodno sram bilo! Sekolovski.

SLOVENC

podravske in pomurske

pozdravljajo

novega višjega pastirja

prečastitega

Slomšekovega Antona Martina

4. kimovca 1859.

Temo dnevoj je bila zavita zemlja slovenska
V črni obleč noči neverske, časov poganskih;
Ljudstvo ni poznalo resnice svetih dolžnosti,
Kor zverjad je besnelo po lepih lokah domačih,
Še nikaka vladarska oblast ni znala ravnati,
Da slavili Bogá bi rojaki, srečno živeli.
Dokler ni Gospod jim poslal učnikov s Primorja,
Kder je Oglej slovel, krščanskih zibel očakov.
Toti sveti možje so kazali narodu svetlost,
Ktera premore privedi zemljake v srečno domovje.
Teh glasovi nebeški doneli so v naših krajevih,
In blagó prinašali sadje božjih čednosti.
V Ptuj starinskem bili so vredni viši pastirje
Božji nauk širé u tretjem in štrtem stoletji
Na Podravji, Pomurji za nevernih Rimljanov;
Spletali so mučénske si vence po trudi težavnih.
Žezlo rimljansko jim je zatrló setev preblago.
Pa v poznejših se dneh so naključile hujše dogodbe:
Privihrali so grdi divjaki iz vzhodnih pokrajin
Strašno požgavši in pomorivši blago in ljudstvo.
Atila bil je na čelu take grozne derhali,
Ki spremenila lepó je selišče v divje pustinje,
In z nedolžno krvjo polila rodne poljane,
Naglo podrla drevó krščansko krasno cvetoče,
Ter ljudi pogreznola pridne v prepad nesrečno,
Kder težkó zdihavala dolgo je revna družina,
Ker znebila se vere, rojakov in blaga je vsega.
Solnce rumeno je néko spomlad ogrevalo zemljo,
Kar prisveti s krajev večernih lučica verska,
Ki nekoliko našim prededom sleparstva prežene.
Niso umeli poslani tuji duhovni govora,
Ki ga je narod imel, da daval bi Stvarniku slavo.
Kako bi bila prijela se klica njihove setve?
Kako ne bi po malem slabela v persih slovenskih?
Vendar, o blagi spomin! prisvetile jasno od vzhoda
Zvezdi leščeči ste, tekla ko let je deveta stotina.
Brata čestita sta bila sveti Ciril in Metodij!
Ta sta zasejala vero srečivno v narod sorodni.
Dobro misli umé ter sladke glasove slovenske,

Polna darú nebeške modrosti, polna resnice;
Src je gorečih narod poslušal uke medene,
Misli, delo, govor po njih marljivo ravnáje.
Vnuki predavni še zdaj iskreno hvalijo Boga,
Ki poslal toliko dobroto je nekda prededom.
Naj si ravno so hudi sovražniki pačili rastek,
Mlado krepko je brstje razvil, — Gospod ga je branil.
Dosti po letih odsle je dobila drugo podobo
Naša krajina po svetnih in crkvenih vladarjih.
Mile ovčice naše so pasli tuji pastirji.
Niso umeli glasú slovenskega šest stoletij,
Ovce pa jih ne, — kajti beseda bila je tuja.
Milo, pobožno, gorkó so Slovenci prosili, molili
Leta in leta, da bi nebeški Vladar nam pomagal
In bi vendar poslal pastirja domačega ljudstvu,
Ki bi privajal duše krščanske v rajsko veselje,
Ki bi umevnih glasov uglašal narod slovenski;
Krepko naj napreduje v veri in vedah in umah,
Naj med ljudmi cvetó telesne, dušne blagosti.
Glej! nebeški Vladar je razgrnul roko darivno,
Nam poslal pastirja, ki mila mati slovenska
Ga je gojila skrbno, da vzraste na zemljici naši.
Sladkih domačih besed pozná premile glasove,
Kraje pozná in ljudi in navade njihove dobro.
Delo težavno sadú prinašalo bode obilo,
Vrlim Slovencom kazalo pot v nebeške višine,
In dajalo moči krepivne občnoj omiki.
Čest Bogú Očetu, Sinu ter svetemu Duhu
Hvalo neskončno zdaj davaj verno ljudstvo podravsko;
Nikdar ne zabi, srce, pohlevno čestiti, moliti
Večne modrosti, ki vse in povesod najboljše naravna.
Hvala in slava in čest tedaj milostivim nebesam!
Ti pa premili pastir stopivši prvič med svojce,
Sprejmi darove, daruje jih Tebi srčna ljubezen,
Sprejmi darove, ki pravi se jim: zvestoba, pokornost;
V venec darilni zapletamo je današnjega goda;
Le nikolj ne poveni, venec črstev ostani!
To trdnó ti obeča prihodna Tvoja detóica. —
Božji poslanec! vodnik nam bodi po stezah težavnih,
Da se sovražnih ognemo sil, steptamo napade. —
Večni nebeški Gospod! goreče te prosimo danes:
Rosi z darivnih nebes blagoslov obilo pastirju,
Ki prevzel je sedaj pastirstvo novega dela,
Da čestil, slavil, molil bo tebe brezkončno,
Sebe in nas tukaj ter onkraj groba posrečil. R. B.

Iz Ljubljane. Od preteklega ljubljanskega sejma imamo le to povedati, da se sicer že od nekdanj „čespljev sejm“ imenuje, da pa letos skor nič čespljev ni bilo viditi; lepih je bilo 6, k večemu 8 za star krajcar; — nasproti pa je na živinskem sejmu sila veliko govedine bilo, in posebno lepih volov, kupca pa nikoli tako malo; celó mladih oger-skih krav so pripeljali, ki jih je neki mesar pokupil, ker so lepo mesnate bile; — dokaj iz Srbije po Horvatih prignanih prešičev je ceno svinine za par krajcarjev zni-žalo; telečje meso pa je vseskoz tako drago (po 16 in še celó po 18 star. krajc. funt), da bo telečja pečenka kmali bela vrana na mizi; — štacunarji so po navadi tožili čez slabi sejm, pa je tudi skor celi čas tako deževalo, da je zdaj vode že dosti preveč za vse. — Še zmiraj vozijo obilo bolnih in ranjenih vojakov iz Laškega.

Iz Ljubljane. Naj povejo tudi „Novice“ svojim bravcom serčnost mladega fanta, ki je življenje rešil uto-njencu. Bilo je to tako-le: 4. dan avgusta zjutraj ob osmih se je 10 let stari Karl Puher, učenec v 2. razredu nor-malnih šol, kopal v Ljubljani blizo mesarskega mosta in bi bil ondi utonil, če bi ga ne bil otel pogumni Jožef Hamperl, 13 let stari sin mašinarja tukajšne sladkornice. Slavno c. k. deželno poglavarstvo je serčnemu fantiču Ham-perlnovemu za to rešitev, ker je svoje lastno življenje vagal, postavno darilo (otetnino ali taglio) podelilo.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. Presvitli Cesar in Cesarica sta se 17. dan t. m. iz Laksenburga v Schönbrunn preselila, odtod pa se bota kmali vernila v mesto.

— Ukaz ministerstva bogočastja in nauka od 2. t. m. določuje namestništvo in gospodarstvo cerkvenih

zadev luterske in kalvinske vere na Ogorskem, Horvaškem, Slavonskem in vseh tistih deželah, za ktere novi cesarski patent od 1. t. m. velja. — Kakor se v vseh časnikih bere, so protestanti močno zadovoljni s to novo postavo, ker pravijo, da še v protestantskih deželah nimajo protestanti takih pravic, kakor so te, ki so jih cesar protestantom našega cesarstva dodeliti blagovolili.

— Kakor se sliši, je nova postava zavoljo vžitnega davka (Verzehrungssteuergesetz), ki je imela v vseh Svetih moč zadobiti, za nekoliko časa še odložena. Ko je te dni deputacija štajarske kmetijske družbe na Dunaj šla k cesarju, prosit jih, naj bi se preklicala ta postava saj zavolj mošta in vina, so cesar ji rekli: „V tolažbo Vam povem, da je nova vžitninska postava za zdaj do 1. majnika prihodnjega leta odložena“. — Ravno ko je bila ta novica že natisnjena, smo prejeli dunajski vradni časnik in v njem razglas c. k. ministerstva, kateri oklicuje, da zavolj obilnih davšin, ki jih je poslednja vojska prizadjala mnogim deželam našega cesarstva, so presvitli cesar 15. dan t. m. sklenili, da se ima davek, ki je po novi postavi na povzitek vina in mesa naložeu, noter do 1. majnika prihodnjega leta odložiti. Ta odložek velja za vse dežele avstrijskega cesarstva, le za Dalmacijo, Beneško in vojaško Granico ne.

— Nove postave, ki jih imamo nek kmali dobiti, so: naprava mirivnih sodnij, civilna pravdna ravnava in nova postava za obertništva in rokodelstva.

— Ažijo za kupone narodnega posojila je za zadnje kvatre tega leta, to je, za mesec oktober, november in december na 15 od 100 določen.

— Učiteljem ljudskih šol je zaukazano, naj, ako jim je mogoče, hodijo poslušat konecletne preskušnje sosednih šol, da vidijo in slišijo, kako se drugod uči in ravná, in kar zapazijo dobrega, po tem posnemajo.

— „Oest. Corr.“ piše: „Zavoljo tega, ker so peti bataljoni razpušeni, se je poslednje dni dokaj urlavbarjev po železnici transportiralo. Odtod je postala misel, da iznova grejo naši vojaki na Laško. Za gotovo moramo reci, da to ni res.“

— Število pravdarskih dohtarjev na Dunaji je za 15 pomnoženo; namesto 85 jih bo v prihodnje 100.

— Za tukajšne muzeje je prišlo nekoliko zlatega praha iz Kalifornije; ta prah je podoben modro-črnkasti sipi in se sveti in bliši, da je kaj; zlate zernja v njem so kakor šivankina bodica, podolgoma špičasta.

Iz Tersta. Kako malo je sedaj pri nas takih ljudi, ki imajo dnarja in se upajo za velike reči kaj vagati, pričuje tudi to, da unidan pri licitaciji vinskega daca se ni nobeden oglasil; mestna gosposka bo po tem takem mogla to reč v svoje roke vzeti. Grojzdje, ki je spomladi tako lepo kazalo, daje sedaj še manj vina kot lani, ker je tertna bolezen spet v okolici naši veliko škodo napravila; kar je grojzdja nižje pri tleh, je dobro, vse višje pa je bolezen vzela.

Iz Salcburga 16. sept. Strašen ogenj je žugal naši veliki cerkvi. Včeraj ponoči ob treh je začelo na več krajih pod streho goreti; pomoči za streho ni bilo, tudi strehe čuda lepo obokane kuplje ni bilo mogoče rešiti; pogorelo je vse; turna pa so oteli in tudi odznotraj ni velike škode. O 300 letih, kar cerkev stoji, se ne pomni še noben požar v tej krasni cerkvi. Popravljali so jo že več tednov, in 15. oktobra bi bila imela slovesno blagoslovljena biti, kar se prigodi ta nesreča berž ko ne po nemarnosti delavcov pod streho. Sreča le, da ni bilo vetra, sicer bi bil ogenj tudi bližnje poslopje cesarice Karoline in deželnega poglavarstva, pa morebiti še celo mesto pokončal.

Iz Českega. Iz Prage. Te dni je tukaj 26 let star škerjanček svoje življenje sklenil v tičnici neke rodovine, ki ga je 26 let pri hiši imela. Ta starček je bil gotovo starašina vseh krilatih pevalic.

— Iz Kraljevega gradca. 20 let že ne pomnimo,

da bi bili zajci in jerebice tako po ceni kakor letos; zajec v koži velja 70, jerebica 12 do 15 novih kraje. Pogostoma se nahajajo otroci po ulicah s polovico pečene jerebice v rokah namesto kosa črnega kruha.

Iz Tiroljskega. Med prošnjami, ki jih je odbor deželnih stanov v prevdark dobil, je tudi ta nekterih kmetov, kateri pravijo, naj bi deželni odbor odpravil telegraf, ker on je kriv tertne boleznii. Oj nedolžna priproščina!!

Iz Laškega. „Moniteur-ov“ razglas o laških zadevah, ki ga je nek cesar Napoleon sam spisal, še zmiraj zvonec nosi po vseh časnikih. Kako nek ga sprejemajo? Lah in zlasti Sardinci, zvite glave, so kaj zadovoljni, kažejo z Moniteur-ovim očitnim oklicom, da se jim prejšni vladarji ne bojo s silo vrinili, ter pravijo, da je Napoleon vse bolje govoril z laškimi deputacijami kakor je v „Moniteur-ju“ pisal. Večji del francozkih časnikov ne pravi ne bev ne mev, ker drugač ne sme. Angležki razunenega, Palmerston-Napoleonovega, se čudijo in godernajo, nad omenjenim razglasom. Dunajski časnik „Wiener Zeitg.“ je zadovoljin s svetom, ki ga cesar Napoleon daje Lahom, naj se radovoljni vernejo pod krilo svojih prejšnjih vladarjev. Sicer je na Laškem vse pri starem. Puntarski narodni zbori v Toskani, Modeni in Parmi napredujejo v svojem početji; ravno taka se godi v tistih 4 deželah (legacijah), ki so se odcepile od papeževe vlade, namreč: v Bolonii, Ferari, Raveni in Forli. Sveti oče so zatega voljo v toliko hujši zadregi, ker ni nobena skrivnost več, da je francozki poslanec Grammont papežu brez vseh ovinkov rekel, naj dovoli legacijam samostojno vladarstvo, če ne, bo o veliki noči francozka vlada zapustila Rim in rimske dežele prepustila svoji lastni osodi. Govori se, da sv. oče, ako se kaj takega zgodi, mislijo Rim zapustiti in v Španii pribežališča iskati. Zastran Toskane, Modene itd. pa so spet začeli veliko govoriti, da se bo iz vseh vstajinih laških dežel vstvarilo novo kraljestvo pod imenom „kraljestva etrurskega“, kteremu kralj ima princ Napoleon biti; nekteri celó hočejo vediti, da cesar Napoleon hoče francozko Korsiko pridružiti laški zvezi, da bo potem tudi on deleznik te zveze. Al vse to so dozdej le govornice, ki pa se čedelje bolj ponavljajo. Iz vsega pa se vidi, da iz tega meha še dolgo ne bo kruha. — Zbor v Zürich-u počiva; vsega sveta oči so obernjene sedaj v Biaric, kjer stanuje sedaj cesar Napoleon in kamor je imel 14. dan t. m. kralj belgiški priti, ki je nek posrednik dogovorov zavolj laških homatij; pa tudi avstrijski poslanec knez Metternih je šel v ta imenitni zbor. V Biaricu se bojo po vsem tem sklenile važne reči.

Iz Milana. V vsem in povsod se čedalje bolj vidi, da se Francoz hoče tu tako terdno vseliti kakor v Rimu; francozki oficirji si najemajo prebivališča za leto in dan in jemljejo svojo družino le-sem. — Že ta teden se bo spet vožnja po železnici, ki jo je vojska razderla, na Beneško začela.

Iz Rusije. Iz Petrograda je prinesel 13. t. m. telegraf važno novico iz Kavkaza od 26. avgusta, da so Rusi zajeli terdnjavo Gunib, Šamyla ujeli in ga v Petrograd tirali. Šamyl je bil hraber vojskovodja gorjancov sila velike Kavkazije v Azii; z junaštvom svojim in bistroumnostjo svojo jo je tako deleč prinesel, da so ga ti narodi, ki so nedavnej turško vero sprejeli, za svojega kralja in profeta imeli. 25 let so preivali Rusi kri v hudih vojskah zoper te hribovske narode; po 10,000 vojakov so imeli zadnje leta v teh hribih in vso svojo moč napenjali, da bi si prisvojili oblast med črnim in kaspiskim morjem. Šamyl s svojimi četami jim je kljuboval veliko let — sedaj so ga premagali, ujeli, in s tem si še več pridobili, kar so v Sevastopolji zgubili; zapodeni po vojski v Krimu iz prednje strani turškega carstva, so se po zmagi na Kavkazu vstopili sedaj za herbet Turčii.

— Pravijo, da naši vladi ni nič kaj po volji, da sta se francozki in avstrijski cesar — kot katoliška vladarja — sprijaznila.

Iz Nemškega. Iz Berolina. Znano je, da se po več krajih Nemčije nekteri zlo poganjajo, za prekucijo sedanjega nemškega „Bund-a“. Pruska vlada je na pismo, ki ga je v tem obziru poklonila štetinska deputacija, odgovorila, da spozná potrebo preuredbe nemške zveze, da bo pa že sama ob pravem času pot najti znala, na kateri se blagor Nemčije in Prusije s zapovedjo dolžnosti in vesti ujema. To je po pruski rečeno: „es jienge wohl, aber es jeht nicht“. — Tudi od avstrijske vlade se sliši, da je 6. dan t. m. v posebnem okolnjem pismu o tej zadevi ostro besedo spregovorila, rekši, da nikdar ne bo terpela prekucijskega početja, ki je sicer še le male cimice poganjati začelo, pa bi vendar po tem takem kadaj utegnulo iz malega zrasti veliko.

— Iz Rajna. Kako dobre vinske letine pričakujejo letos ob Rajnu, nam priča to, da je imenitni vinorejec Gerold 20 veder rajnskega vina stavil, da bo letošnje vino še boljše memo vina od leta 1834.

Iz Angleškega. Iz Londona. Sliši se, da ste se angleška in francozka vlada porazumile zastran kongresa o zadevah laških. Al laške homatije so se pri nas zdaj skrile pred tem, kar se nam je v Kini sramotnega zgodilo. (Poglej spis iz Kine).

— Neka komisija je več časa preudarjala: kako vojake zdrave ohraniti? in določila je, naj se vojaki vadijo plesati, žogo biti, biljar igrati in pa družih telesnih vaj. Srečni angleški vojaki! kaj hoče vaša duša še boljega?

Iz Turškega. Iz Libana se slišijo žalostne reči. Med Druzi in kristjani se je hud boj unel. Kaj je k temu priložnost dalo, se še ne more za gotovo povedati. V začetku boja se je zdelo, da bodo kristjani premagali, ko so pa Druzi od vseh strani moč dobivali, so kristjane v beg zapodili. Ostalo je obojih najmenj 20 mertvih. Hiše Evropejcev so razrušili Druzi, kateri so se zvečer, ko je prišlo kerdelo turških vojakov, za selo Bet-Merí umaknili.

Iz Kine. Zlo se goljufa, kdor Kitajcom kaj verjame. Ni dolgo kar smo slišali, da se po prizadevanji angležke in francozke vlade veselejša prihodnost bliža misijonarjem, ki bojo prišli v te dežele kristjansko vero oznanovat, — sedaj pa nam je telegraf iz Aleksandrije 3. dan t. m. oznanil, da še celó na angleškega in francoškega poslanca so Kitajci na poti v Peking na reki Peiho s kanonami streljali; tri angleške ladije so pokončali, 16 oficirjev vstrelili in angleškega admirala ranili. Poslanca sta se mogla verniti, ki sta berž pisala v Pariz in London, kaj imate angležka in francozka vlade od prijaznosti kitajske pričakovati.

— Kitajcom se huda šiba namaka po tem, kar se je grozovitega zgodilo 20. junija angležkemu in francozkemu poslanstvu na reki Peiho. To je pa bilo tako-le: Lani 27. junija so Angleži in Francozi sklenili s Kitajci kupčijsko pogodbo in še več drugih reči. Po preteku enega leta so se imele poterdne pisma med angležko-francozko in kitajsko vlado zmenjati. S tema pismama sta šla letos angležki in francozki poslanec v Kino; — ko pa prideta s svojimi ladjami na iztok reke Peiho 20. dan junija, začno Kitajci iz terdnjave poleg imenovane reke nenadoma tako strašno na nje streljati, da so postrelili 478 angležkih oficirjev in mornarjev, 14 pa francozkih. Poslancoma ni družega kazalo kot se verniti, če ne, bi bili po vsem. Poslanca sta berž po telegrafu pisala svojima vladama, ktere se že pripravljate z vojsko napasti kavarne Kitajce in jih oestro oestro pokoriti za njih grozovitost.

Brat sestro najde.

Slovenska národna pesem. Zapisal J. Levičnik.

Romarce gredó na romanje,
V Golicjo k svet'mu Jakopu.

Pa nimam oča, matere,
Pa druž'ga tud noben'ga ne.

Še so zašle v zeleni log,
Tam pa zgubile pravi pot.

Le en'ga brata še imam,
Pa še za tega nič ne vem.

Tako romarce govoré,
Romarce prežalostné:

Segel je v aržet židani,
Dal ji je belih toljarjev.

Da bi en človek prišel od kod,
Da bi pokazal pravi pot.

Le, le, na! sestrice moja,
Za cerengo, za dotico!

Še komaj to izgovoré,
Že se zaslišijo stopnjé.

Segel je v aržet židani,
Dal ji je zlatih rumenih.

Po gojzdu pride jager zelen,
Jager zelen, lepo storjen.

Le, le, na! sestrice moja,
Za cerengo, za dotico!

Kaj delate tú deklice,
Da ste tako preplašene?

Ti si sestričica moja,
Doma spod grada Belega.

Me pa gremo na romanje,
V Golicjo k svet'mu Jakopu.

Preteklo je že dvajset let,
Kar sem bil jaz od doma vzet.

Pa smo zgubile pravi pot
V Golicjo k svet'mu Jakopu.

K' je bil Turk Beligrad razdjal,
Je mlade nas seboj pobral.

Tako je rekel jager zelen,
Jager zelen, lepo storjen:

Od tistihmal več slišat' ni,
Kako da se domá godí.

Dajte mi mlajšo romarco,
Da vzamem jo seboj,

Veš čas se dobro mi godí,
Le Turk domú me ne pustí.

Vam pa pokažem pravi pot,
V Golicjo k svet'mu Jakopu.

Mol' ti za mé, jaz pa za té,
Pa tud' za stariše ljubé!

Kje si pa deklica doma,
K' si tak obraza lepega?

Ne bova več se vidila,
U pesmih le se slišala.

Jaz sem spod grada Belega,
Iz ene male kajžice.

Sestrice žalosti omedli,
Nikolj več bratca vidla ni.

Žitna cena

v Ljubljani 17. septembra 1859.

Vagán (Metzen) v novem dnarji: pšenice domače 5 fl. 33. — banaške 5 fl. 33. — turšice 3 fl. 86. — soršice 4 fl. — reži 3 fl. 18. — ječmena 3 fl. 6. — prosa 3 fl. 40. — ajde 3 fl. 40. — ovska 2 fl. 10.

Kursi na Dunaji

17. septembra 1859.

v novem denarji.

Deržavni zajemi ali posojila.

5% obligacije od leta 1859		Druge obligacije z lotrijami.	
v novem dnar. po 100 g. g.	68.50	Kreditni lozi po g. 100	g. 96.25
5% nar. posojilo odl. 1854	77.60	4 1/2% Teržaški lozi po 100	„ 124.—
5% metalike	73.90	5% Donavske parabrod-	
4 1/2% „	64.25	ske po g. 100	„ 102.—
4% „	57.—	Knez Esterhazy. po g. 40	„ 81.—
3% „	43.50	Knez Salmove po g. 40	„ 40.—
2 1/2% „	36.50	Knez Palfyove po g. 40	„ 35.50
1% „	14.—	Knez Claryove po g. 40	„ 37.25
		Knez St. Genoisove po g. 40	„ 36.—

Obligacije zemlišn. odkupa.
(po 100 gold.)

5% doljno - avstrijske g.	94.—	Denarji.	
5% ogerske.	72.—	Cesarske krone	g. 16.45
5% horvaške in slavonske	70.—	Cesarski cekini	„ 5.67
5% krajske, štajarske,		Napoleondori (20 frankov)	„ 9.62
koroške, istrijske	84.—	Souvraindori	„ 16.45
Deržavni zajemi z lotrijami		Ruski imperiali	„ 9.80
Zajem od leta 1834 po 250	298.—	Pruski Fridrikdori	„ 10.—
„ „ 1834 petink.	298.—	Angleški souvraindori	„ 11.95
„ „ 1839	116.50	Louisdori (nemški)	„ 9.80
„ „ 1839 petink.	112.—	Srebro (ažijo)	„ 19.50
4% narodni od leta 1854	109.25		
Dohodkine oblig. iz Komo	15.50		